

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
21 У. 1455/15
Дана 28.03.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца П. М. из Б.,, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, Београд, ради поништаја решења број 300-463-05-00485/2013-D1001 од 18.12.2013. године, у предмету пореза на имовину, у нејавној седници већа одржаној дана 28.03.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе града Београда, Секретаријата за финансије – Управе јавних прихода града Београда, Одељења Звездара, број I-02-436-1/14314/2013-022 од 09.04.2013. године, којим је тужиоцу, у тачки 3. диспозитива, утврђен порез на имовину за 2013. годину, за стамбену зграду у Београду, ..., 3., површине 40,64 м², на пореску основицу од 1262929,81 динара, у износу од 5.051,72 динара, као и наложена уплата утврђене обавезе на начин ближе наведен у диспозитиву тог решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 28.01.2015. године, која је прецизирана поднеском примљеним у суду дана 01.04.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, са предлогом да се након изласка на терен и утврђивања материјалне истине донесе праведно решење. Наиме, контактиран је од стране туженог и телефоном обавештен од С.Г. да порески инспектори не могу да изађу на терет, јер у том тренутку нису имали ауто, а да ће тужиоца накнадно обавестити о новом термину изаска на терет. Напред наведено тужени орган није узео у обзир приликом одлучивања и ако је без спровођења било каквих доказа у циљу прихватања

или оспоравања навода жалбе, донео оспорено решење. Како надлежни орган није изашао на терен, нити је спорни објекат видео и оценио да се исти налази код Градске депоније далеко у њивама без пута, то је тужилац и у жалби навео да објекат није за становање, да нема висину, нема струју, нити воду и канализацију, већ да је објекат намењен за пољопривредне сврхе, те да је то уствари пољопривредно земљиште, то предлага да суд донесе пресуду којом ће тужбу да уважи, поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање или да преиначи решење тако што ће тужиоца ослободити од плаћања пореза за објекат који има немену у пољопривредне сврхе.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да Суд одбије тужбу.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. наведеног Закона, оценом навода изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета произлази да је првостепени орган утврдио предметну пореску обавезу на основу података о површини, врсти непокретности, локацији, години изградње и броју бодова, као елементу за утврђивање квалитета непокретности, наведених у пореској пријави, поднетој од стране тужиоца, дана 16.01.2013. године, број 436-2-175/2013-022, у којој је, између осталог, наведена укупна површина предметног објекта, година изградње као и укупан број бодова за утврђивање квалитета објекта.

Одредбама Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС", бр. 26/2001...101/2010) прописано је да се порез на имовину плаћа на право својине на непокретности (члан 2. став 1. тачка 1), да је обвезник правно и физичко лице које је ималац тог права (члан 4 став 1), да је основица пореза вредност непокретности на дан 31. децембра године која претходи години за коју се утврђује и плаћа порез на имовину, да висину вредности непокретности утврђује орган јединице локалне самоуправе надлежан за утврђивање, наплату и контролу изворних прихода јединице локалне самоуправе, с тим што се она, истеком сваке календарске године у односу на годину у којој је извршена изградња, односно последња реконструкција објекта, умањује за амортизацију по стопи од 0,8% применом пропорционалне методе, а највише до 40%. (члан 5 став 1 и 2), при чему се вредност непокретности утврђује применом основних елемената, и то корисне површине и просечне тржишне цене квадратног метра одговарајућих непокретности на територији општине, и корективних елемената, и то локације непокретности, квалитета непокретности и други елемената који утичу на тржишну вредност непокретности (члан 6), с тим да је начин утврђивања основице пореза на имовину на права на непокретностима прописан Правилником о начину утврђивања основице пореза на имовину и права на непокретностима ("Службени гласник РС", бр. 38/2001, 45/2004).

Одредбом члана 33. став 1. Закона о порезима на имовину, прописано је да се утврђивање пореза на имовину врши на основу података из пореске пријаве и других података којима надлежни порески орган располаже.

Одредбом члана 1. Правилника о начину утврђивања основица пореза на имовину на права на непокретностима ("Службени гласник РС", бр. 38/01, 45/04 и 27/11), прописан је начин утврђивања основица пореза на имовину на права на непокретностима из члана 2. Закона о порезима на имовину. Одредбом члана 4. став 1. истог правилника, прописано је да просечну тржишну цену квадратног метра објекта представља просек цена остварених у промету уз накнаду за одговарајућу врсту нових објеката по којима се у општини, односно граду у коме се објекат налази обављао промет уз накнаду у години која претходи години за коју се утврђује и плаћа порез на имовину.

Одредбом члана 5. став 1. наведеног правилника, прописано је да се просечна тржишна цена квадратног метра непокретности која је утврђена на начин из члана 4. овог правилника коригује множењем са коефицијентом локације, а ставом 2. да се за непокретност на подручју насеља градског карактера, у којем се према прописима којим је уређено плаћање накнаде за коришћење градског грађевинског земљишта ова накнада плаћа по зонама, те коефицијент локације зависи од зоне у којој се непокретност налази.

Полазећи од наведених законских одредаба, те како је у конкретном случају предметна пореска обавеза утврђена на основу података о површини, врсти непокретности, локацији, години изградње и броју бодова, као елементу за утврђивање квалитета непокретности, које је исказао тужилац у пореској пријави за утврђивање предметног пореза, што се ни наводима тужбе не оспорава, Управни суд налази да је правилна оцена туженог органа да је ожалбеним решењем тужиоцу правилно утврђен порез на имовину, у складу са Законом о порезима на имовину и Правилником о начину утврђивања основице пореза на имовину на права на непокретностима. Стога је, по оцени овог суда, тужени орган правилно одлучио када је одбио жалбу тужиоца у овој пореској ствари, дајући за своју одлуку разлоге које као јасне и довољне прихвата и овај суд.

Суд је ценио и остале наводе изнете у тужби, па је нашао да су они без значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право.

Имајући у виду податке утврђене од стране надлежног органа, као и податке које је тужилац навео у пореској пријави, то је, по оцени суда, правилно одлучио првостепени орган када је тужиоцу ожалбеним решењем у тачки 3. диспозитива, утврдио порез на имовину за 2013. годину, за стамбени објект у Београду, ..., 3., површине 40,64 м², на пореску основицу од 1262929,81 динара, у износу од 5.051,72 динара, односно порез на имовину утврдио применом пореских стопа прописаних одредбом члана 11. став 1. тачка 2. и 3. Закон о порезу на имовину, као и члана 1. став 2. тачка 2. и 3. Одлуке о висини стопе пореза на имовину ("Службени лист града Београда" број 24/06...65/12), па су неосновани и тужбени наводи у којима се истиче неопходност да се пре одлучивања изађе на лице места и утврди стање објекта које је предмет опорезивања.

С обзиром на изнето, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

Како у конкретном случају суд оценио да је оспорено решење правилно и на закону засновано, то нису испуњени услови да суд сходно члану 43. Закона о управним споровима, у спору пуне јурисдикције реши конкретну управну ствар.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 28.03.2017. године, 21 У. 1455/15

Записничар
Ксенија Ивановић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР